

[Chr. Christiansen.]

Partis Vegne give Udtryk for vor varmeste Anerkendelse af de danske Sømand og de danske Fiskere, der udfører deres Pligt og varetager deres Arbejde under uhyre vanskelige Vilkaar. Overalt i det danske Folk er der skabt Respekt og Beundring for disse Borgeres heltmodige og opofrende Gerning. De udfører deres Pligt, men vi ved alle, at Skibenes Besætninger under disse Farer udøver en Indsats, der baade er enerverende og opslidende.

Som sagt, mit Parti vil se med Velvilje paa det Lovforslag, der her er til Behandling, selv om vi maa ønske, at et Udvalg faar Lejlighed til nærmere at drøfte de Bestemmelser, det indeholder.

Westermann: Jeg kan paa mit Partis Vegne udtale, at vi er forstaaende indstillede over for Tanken i det Lovforslag, der her foreligger til Behandling. Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne nævnte, at Tanken i sin Tid var fremsat fra Venstre, af det tidligere Medlem J. C. Christensen. Jeg vil fastholde, at den første Gang er fremsat i et konservativt Forslag til Beslutning, stillet af Abrahamsen i Samlingen 1915—16. Og vi staar selvfølgelig paa det samme Synspunkt, som dengang blev gjort gældende.

Tanken gav sig første Gang Udslag i en Ændring paa Finansloven for 1916—17, men den Anerkendelse, der dengang blev givet, blev givet som en overordentlig Understøttelse fra Staten, ikke som en Hædersgave. Forslaget var fremkaldt af en enkelt Begivenhed, Damperen „Frode“s Forlis den 4. September 1915. Nu maa man vel erkende, at ved den nye Krigsulykkesforsikringslov har man erstattet den Understøttelse, der dengang blev ydet, og at den Understøttelse, en Sømand, der forulykker, nu faar, fuldt ud staar paa Højde med den Understøttelse, der dengang blev ydet, selv om man lagde den overordentlige Statsunderstøttelse til. Men paa den anden Side deler vi det Synspunkt, som jeg mener ligger til Grund for Lovforslaget her, nemlig at den Fare, Sømandene under de nuværende Forhold udsætter sig for, ved fortsat at sejle under de livsfarlige Vilkaar, ikke alene kan afgøres med en Forøgelse af Forsikringen, men at Befolkningens Anerkendelse for dette Arbejde bør gives i Form af en Hædersgave og det en Hædersgave af en saadan Art, at den ikke kræver nogen Konstatering af virkelig Trang, men udbetales under alle Forhold, hvor de Vilkaar foreligger, som er nævnt

i Lovforslaget. Jeg mener bl. a., at det bør være en Hædersgave for derigennem at markere, at det ikke med nogen Ret kan siges, at der fra Rederne har været vist Smaalighed med Hensyn til Villighed til at søge paa bedst mulig Maade og i videst mulig Udstrækning at sikre de omkomne Søfolks efterladte.

Vi kan fuldt ud tiltræde de Synspunkter, der er fremført i Indenrigsministeriets Skrivelse af 22. Februar 1916 til Folketingets Finansudvalg — den findes i Rigsdagstidenden, Tillæg B. Sp. 1078 — vedrørende den første overordentlige Statsunderstøttelse, der, som jeg har nævnt, var foranlediget af Damperen „Frode“s Torpedering den 4. September 1915, idet jeg dog tilføjer, at vi foretrækker Formen Hædersgave fremfor Formen Understøttelse under de Forhold, der foreligger i Dag.

Hvad selve Lovforslagets Udformning angaar, betragter jeg det, saaledes som det ogsaa allerede er sagt af de tidligere Ordførere, maaske med Undtagelse af Ordføreren for Forslagsstillerne, som en skitsemaessig Angivelse af Formaålet med hele Loven, og jeg vil derfor anse en Udvalgsbehandling til en præcisere Udformning for overordentlig formaalstjenlig. Jeg maa forstaa det saaledes, at det her drejer sig om en Hædersgave, der kun ydes, naar Liv eller Førlighed mistes som Følge af direkte Krigsulykker, og jeg vil ogsaa anse det for rigtigt, at man, i Lighed med hvad der skete under Verdenskrigen, ogsaa tager saadanne efterladte i Betragtning, som har været afhængige af den forulykkede, f. Eks. Forældre, saaledes som det bl. a. netop skete efter den nævnte Torpedering af „Frode“ i 1915, hvor Forældrene til en Fyrbøder, der var omkommet ved den Lejlighed, fik en Understøttelse een Gang for alle paa 3 000 Kr.

Da man formentlig maa regne med, at i en meget betydelig Tid efter den nuværende Krigssituations Ophør vil Miner endnu true Sejladserne, vil det formentlig ogsaa være naturligt og rigtigt, om man fik en nærmere Fastættelse baade af Lovens Varighed og af dens Omfang.

Endelig vil jeg gerne lægge et Ord ind for, at en saadan Hædersgave ogsaa blev tildelt Søværnets Personel under samme Vilkaar som dem, der anføres i Lovforslaget. Under Verdenskrigen var Marinens Personale undtaget fra den overordentlige Statsunderstøttelse, men det forekommer mig, at naar der er Tale om en Hædersgave i Anledning af den Indsats, der ydes for at opretholde vor Søfart i disse Tider, bør ogsaa